

"חבורת אפסים. איזו חבורה של אפסים, נבלות, כולם שם נבלות באיגוד. שוב פעם הם מקטרים, זה כל מה שהם עושים, לקטר! ומי ממך את כל הבושה הזו? אני, זה מי." השמיני באפריל, שמונה בבוקר. היום שהשביתה החלה. אבא נובח. מתהלך בין הקירות הלוך ושוב, מעלה עשן ואדים, ונובח. אני מדליקה את הטלוויזיה ואין כלום. רק הצליל המונוטני הצורם שיכול לשגע אפילו חרשים בוקע בקול רם מן המקלט, שעל מסכו רק פסים כתומים וירוקים ומגוון צבעים שאינם תואמים זה לזה. זוהי הצהרה; אנחנו בביטולים, ועד להודעה חדשה- אנחנו לא משדרים. אנחנו בשביתה. שום ערוץ לא עובד. אני סוגרת את הטלוויזיה. "זן של תת אנוש", אבא ממשיך לנבוח, "רק למצוץ לכולם את הדם והכסף ואת החיים הם יודעים. חבורת נאלחים." "יהיה בסדר שמוליק", אמא אומרת תוך שהיא מנגבת את הכלים במטבח. האיגוד שובת, הרדיו מדווח, ואבא מתעצבן עוד יותר. "שב, תירגע קצת שמוליק, זה לא טוב ככה להתעצבן כבר בשמונה בבוקר. תשתה איזה קפה", אמא אומרת לו. "אני לא אשב, ואני לא ארגע", אבא מתעקש. אגלי זיעה מבצבצים לו על המצח, והשפם שלו רועד. אמא מכינה לו קפה ואבא יושב. "הכל מוכן לך לבית ספר?" שואלת אמא ואנו יוצאות החוצה, לחכות להסעה שלא תגיע. בסביבות תשע יודיעו בתי הספר הכלליים שגם הם בשביתה. החבר של אבא, קסל שמו, יגיע אלינו הביתה ויודיע שהיוניין שובת, מה שאומר שלא תהיה להם היום עבודה. אני אצא לחצר ואחפש בלוטים רקובים, מאלה בהם מתפתלות תולעים שמנות ולבנות- מראה מוזר ומסקרן ביותר. וברקע, מן המטבח, ימשיך הרדיו לפטפט כל היום, ולפלוט מידע שלא יהיה נעים לאף אחד לשמוע. אבא לא יפסיק להתרגז, וכשיגמרו לו כל שמות הגנאי לאיגוד וליוניין, הוא סתם יתחיל לצעוק באופן כללי. אמא תמשיך לנסות להרגיע אותו, ובסוף ימאס לה. קסל ישאר אצלנו כל היום. אין לו משפחה, לא אשה וגם לא ילדים שבפניהם יוכל להתלונן, אז הוא ישאר עם אבא והם שניהם יתלוננו ביחד.

עד שבע בערב גם חברת הגז תהיה בשביתה, חברת המים, חברת הבנייה, חברת ההוצאה לאור, חברת ההבדלה, ואז גם בודקי הכשרות יכריזו שהם שובתים מעתה ואילך, והשנה, הם יודיעו (הכל דרך הרדיו) פסח גם בשביתה, כמו גם חול המועד ותפוחי האדמה של ל"ג בעומר. אולי גם חנוכה יצא לשביתה, והשמיני לעצרת הם יוסיפו. אז יכבו האורות.

פאק

פאק

פאק.

אחד אחד הם כולם יגוועו, וישאירו אותנו באפילה מוחלטת, משמימה. יכבו האורות אצל השכנים, פאק, פאק, בחדר השינה, במטבח, פאק פאק. גם ברחוב יעברו המנורות לכוננות שביתה, ולפתע יזרחו ממעל הכוכבים, כל-כך הרבה כוכבים, זה יהיה מראה כמותו מעולם לא ראיתי, ממש כאן, מחלון חדר השינה שלי. כלב יילל והכל יהיה נורא שקט פתאום, כי אפילו הצרצרים ישבתו ולא יצרצרו יותר.

חנויות המכולת, הדואר והמשאיות, היונים והבריכות הציבוריות, כל רשתות החנויות- הם כולם יצאו לשביתה.

כך תלך הרשימה ותגדל, והרדיו ימשיך לדווח במוסר עבודה צייתני ובלי הפסקה, על כל אלה שמצטרפים לשביתה.

בתי המרקחת, בתי הקולנוע, בתי המרזח, בתי הכנסת, ואז גם אותיות האלף בית יצאו לשביתה חוקית לגמרי, ואיתם גם המספרים. ואחרי שיוודיעו שהפרות, החתולים ושוק הפשפשים (הפשפשים ינצלו את ההזדמנות ויחליטו שהם יוצאים לפנסייה מוקדמת, שזה כמעט אותו הדבר כמו שביתה, ו, מה לעשות, אי אפשר ממש לקיים שוק פשפשים בלי הפשפשים), משחק התופסת, וכל הזכרונות של לפני עשר שנים יוצאים לשביתה, ימאס עליהם שם- איפה שזה לא יהיה, שם- מכל העניין, והם פשוט יודיעו על שביתה כללית. כולם שובתים, הם יודיעו לבסוף ברדיו, שום דבר לא פועל הם יגידו, עד שהשביתה תגמר. הכל וכולם וכל דבר בשביתה.

שמונה בבוקר. השמיני באפריל. היום שהשביתה התחילה.

אז אני אשב תחת העץ שבחצר, ואקשיב לשקט הזה שהוא כל-כך שונה מהשקט של יום כיפור או יום שבת, שהוא שקט של שלוה. הדומייה של השביתה תהיה אחרת; שקט שהוא אי שקט, דממה שמחלחלת לתוך העצמות ועוטפת הכל בציפייה, בחוסר ידיעה מטריד.

כי אף אחד לא ישיר או ירקוד, ירוץ או יצעק או יצחק. כי למי יהיה חשק לצחוק בשביתה כללית שכזו?

הגיגים אקראיים יחלפו בראשי, זה מה שנותר לאדם לעשות במצב שכזה, לפחות את המחשבות הותירה השביתה לנפשן- אהרהר על הדודה שלי שגרה נורא רחוק מפה, ועל הגינה הקסומה שלה שהיא מעין יער טרופי בזעין אנפין, אשר ניתן להספג לתוכו בלא מפריע ולהסתתר מן העולם שבחוץ. מחשבה תוביל למחשבה, אחשוב על עוגת הגבינה שאין שווה לה של הדודה, על טיולי אופניים בשבילי הקיבוץ שלה, אופניים שהם גדולים מדי בשבילי ושהמושב שלהם גבוה ממני. על בניית מכונות זמן על גג המקלט שמאחרי ביתה.

אולי אחשוב על מקום אחר; מקום שיש בו כל מה שאין פה. מקום שאין בו שביתה כללית, כי עד כמה שזה נחמד שאין בית ספר, זה די נמאס בסוף מכל העניין.

אחשוב לעצמי שהייתי נורא רוצה שוב שיעורי בית, אפילו בחשבון, ושאבא יצעק עלי כי אני לא עושה את עבודות הבית, ושהשכן יעשה רעש עם הגיטרה שלו באמצע הלילה ואני לא אוכל לישון. שהזקנים שגרים לאורך הרחוב יתעצבנו כל פעם שתעבור לידם במדרכה, סתם בלי שום סיבה, שיהיו לאמא ואבא המון חשבונות לשלם שוב, ושלא יהיה להם זמן לכלום, כמו שתמיד אין להם. כי עכשיו אין להם חשבונות ויש להם המון זמן, אבל הם כולם עסוקים בלהיות עוד יותר לא שמחים ממה שהם היו כשהיו להם חשבונות ולא היה להם זמן.

ואני אחשוב לי, שאולי גדי שכל הזמן קורא לי בשמות לא יפים יהיה קצת פחות מרגיז, ואולי לקום מוקדם בבוקר לבית הספר לא יהיה כל-כך נורא, ואולי אפילו התוכניות הכי משעממות בטלוויזיה כבר לא יהיו לי כל-כך משעממות, והזקנים בכלל יפסיקו לצעוק כשהשביתה תגמר והכל יחזור להיות כמו שהוא היה.